

Henfende, men Udvalget har udtrykt en fælles Anskuelse i dette Forslag, og jeg tror, det vilde være fuldstændig forsvareligt, om Rigsdagen havde sagt Nei til det hele Belsøb. Det er et Spørgsmaal, som ikke vedkommer os; vedkommende Embedsmand kan selv betale det Hede, det er hans juridiske Pligt. Naar vi desuagtet paa Grund af formildende Omstændigheder raade Rigsdagen til at bevilge 3,700 af 4,700 Kroner; men kun give en Erindring om, at saadanne Forhold let kunne træffe Rigsdagen i det Hjør, at man satte Laas for og sagde: Betal selv, saa tror jeg, at vi her indtage en overordentlig billig Stilling ligeoverfor dette Forhold. Jeg skal gjen tage, hvad jeg igaar nævnte. Vedkommende Mand førte et saadant Liv og forsøgte sine Forretninger saaledes, at hans Principal, paa hvis Ansvar han var Kassebetjent, maatte anmode Politiet om at have Die med ham, og det var ganske vist, at Vedkommende førte et udsvævende Liv paa Bøzel-kredit, hvilket ikke kunde blive skjult, naar det var blevet undersøgt nærmere, saa at der kunde være sket langt større Ulykker end der skete, og jeg siger, at naar dette er sket fra den forøvrigt brave og paalidelige Embedsmands Side af Humanitet mod den paagjældende Person, var det ligeoverfor en Kassebetjent en urigtig udvist Humanitet, som det er i høj Grad human at Statskassen at ville bære omtrent de $\frac{4}{5}$ af Tabet for. Derfor kan den ærede Minister ikke komme og sige ligeover for dette Spørgsmaal, at det er haardt eller inhumant, naar vi stille dette billige Forslag. — Med Hensyn til Forslagene under Nr. 19 og 20 kan jeg altsaa trøste Flertallet med, at Mindretallet er under samme Dom, og jeg tror med Rette; naar man angaaende et bestemt Principspørgsmaal vil give sin Mening tilkjende, er det ligesaa fornuftigt at samle sig om et Forslag for at give det Eftertryk, og jeg har tidligere udtalt, at, naar vi ønske Nr. 19 vedtaget, er det netop af den Grund. Med Hensyn derimod til Realiteten, som jeg ikke nærmere skal indlade mig paa, love vi, at det skal komme til at ligge for til Forhandling ved 3die Behandling ved Undringsforslag, for at Thinget kan stemme derover uafhængigt af den anden Afgjørelse. Naar den ærede Minister henviste til en Maanedes Erfaring og de Mirakler, som ere skete ved den sidste kongelige Resolution i den Retning, tror jeg, at den Erfaring er for ringe, og at der maa være andre forskellige Aarsager tilfede for de 36 pCts. Forhøielse — her er ikke Tale om, hvad man har beregnet, men her er Tale om Forhøielsen mod tidligere i samme Maaned — end denne Nedsættelse i Telegramtaxten. Det er min Opfattelse, at det kan ikke bevirke saa væsentlige Forandringer i Lyft og Interesse for Korrespondance pr. Telegraf, at det skulde gjøre saadanne Underværker paa en Maaned, men det er som sagt meget rigtigt, som Ministeren bemærkede, at det ligger ikke for

efter Flertallets Anskuelse i Afstemning over Forslag Nr. 19, man ønsker kun der en Afstemning af Thinget om Ministerens Berettigelse til at handle paa den Maade, der er sket. Et æret Medlem for Frederiksberg Amts 3die Valgfreds (Dinesen) har udtalt, at Flertallet og Mindretallet af tre Medlemmer vare forsaavidt enige med Flertallet, som det misbilligede den ærede Indenrigsministers Fremgangsmaade i denne Sag, saa at altsaa hele Udvalget misbilligede den, medens tolv Medlemmer anerkjendte den som formelt uberettiget; men naar det ærede Medlem vil styrke sin Mening om Ministerens formelle Berettigelse ved et Par Linier af Motiverne til et Lovforslag, der ikke blev til Lov, og som ikke udtaler Noget som helst om dette, saa forekommer det mig, at det er et Vidnesbyrd om, at den formelle Berettigelse efter hans Opfattelse maa staa paa meget soage Fødder, thi ellers søgte man andre Grunde. Den formelle Berettigelse til at forandre Basis for Bevillingen maa ganske naturligt være i Anmærningerne til Finantslovsforslaget og kan ikke slænges ind i et andet Lovudkast hist og her. Den ærede Minister var meget mod Flertallets Begrundelse, og jeg skal tillade mig at følge ham lidt paa denne Vej. Hovedudtalelsen fra Flertallet er: „Jafstøttelsen af Betalingen for Brug af Statens Institutioner maa efter Sagens Natur som Regel være en Bevillingsag“, og det turde formentlig ikke kræve synderlig videre Forklaring, at denne Sætning er rigtig. Dette udelukker imidlertid ikke, at man indenfor en vis Begrænsning under visse Forudsætninger kan betro Administrationen at afgjøre flere forskellige Ting, som det ikke er ønskelig at optage som Regel ved Behandlingen af Finantsloven eller saftslaa i en Lov; men naar man betror Administrationen dette, saa ligger ikke deri, at Administrationen kan gjøre hvad den vil, men er i Overensstemmelse med Repræsentationen, og at den udfører dens Anskuelser og Hensigter i disse Forhold, og dersom Administrationen gif videre i saadanne enkelte Forhold, hvor der er givet noget større Frihed til at gaa op og ned med adskillige Betalinger, end Bevillingsmyndigheden fandt for godt, maatte man sige Stop ligeoverfor denne Frihed; men saalænge intet væsentligt er at indvende, saa passerer det indtil videre. Dernæst omtalte den ærede Minister Tærgetaxterne og Taxterne for Benyttelse af Personposten og henviste til to Love, hvorved Lovgivningsmagten har givet Administrationen en vis Bemyndigelse. Nu turde jeg dog sige, at det er et tilfredsstillende Vidnesbyrd om, at Lovgivningsmagten har erkjendt, at den havde med disse Spørgsmaal at gjøre, siden den gav en Lovbestemmelse, hvorefter Administrationen fik en vis Bemyndigelse, thi dersom det var Noget, der slet ikke vedkom Lovgivningsmagten, saa kunde selvfølgelig heller ingen Bemyndigelse om disse Anliggender til Administrationen komme ind i Loven. Den Omstændighed